

[Mejdahl]

da i vidners nærværelse, og derfor generer det mig, at den ene part egenhændigt kan indlede en opløsningsprocedure af ægteskabet.

Ud fra et kristent livssyn vil jeg hellere bruge kræfterne på at forstærke bestræbelserne på at værne om ægteskabet som et af vort samfunds allervigtigste fundament i stedet for at gøre en opløsning lettere.

Det er mine begrundelser for at stemme imod lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 109 stemmer (S, KF, SF, V, FP og RV) mod 9 (CD, KRF og Mejdahl (V)); 1 (CD) stemte – ved en fejltagelse – hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Tredje behandling af lovforslag nr. L 93:

Forslag til lov om begrænsning af udledning af svovldioxid og kvælstofoxider fra kraftværker.

Af miljøministeren (Lone Dybkjær).

(Fremsat 17/11 88. Første behandling 29/11 88. Betænkning 15/3 89. Anden behandling 28/3 89).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Knud Lind (FP):

Jeg siger tak for den pæne modtagelse.

Miljøministerens såkaldte grønne flertal, fru Dorte Bennedsen, hr. Gade m.fl., har med vedtagelsen af dette lovforslag – når vi om et øjeblik skal stemme – vedtaget, at luftforurening ikke er grænseoverskridende. Det er det, Folketinget reelt skal tage stilling til, men Folketinget skal også tage stilling til, om Danmark skal gå enegang på det miljøpolitiske område til stor skade for dansk erhvervslivs konkurrenceevne.

Fremskridtspartiet vil selvfølgelig også gerne have et godt miljø, men vi ønsker ikke, at Danmark skal spille international miljøaktivist på bekostning af dansk erhvervslivs konkurrenceevne.

Fremskridtspartiet finder det forkasteligt, at Danmark skal gå enegang og i perioden 1989–94 investere i alt 4 mia. kr., som reelt er smidt ud i den blå luft, så længe man på internationalt plan ikke har de samme høje miljøidealer som den danske regering, dvs. miljøministeren og miljøministerens specielle grønne flertal har.

Fremskridtspartiet kan ikke se nytten af, at Danmark i 1990 f.eks. vil nedbringe kvoterne for den samlede svovldioxidemission til 195.000 t, når det samtidig forventes, at brunkul anvendelsen f.eks. i Østtyskland i 1990 vil stige til over 300 mio. t, hvilket vil medføre en årlig udsendelse af svovldioxid på mindst 5 mio. t.

Dette skal sammenholdes med den store forurening fra Sovjetunionen og især fra Polen, som udsender den største mængde svovldioxid i Europa, nemlig 4,3 mio. t årligt; det svarer til ca. 100 kg pr. befolkningsperson og godt 15 t pr. km².

Fremskridtspartiet erkender, at miljøforureningen er grænseoverskridende. Det gør miljøministerens såkaldte grønne flertal ikke. Hvis de havde gjort det, havde man erkendt, at det var på internationalt plan, man skulle have koordineret disse ting i stedet for at gå foran og løfte fanen højere fra jorden, end man kan magte, og det er reelt det, man har gjort.

Desværre sidder den øvrige del af den såkaldte borgerlige regering med korslagte arme og lader miljøministeren køre los med sit såkaldte grønne flertal til skade for dansk erhvervsliv og til skade for dansk konkurrenceevne.

Det kan ikke nytte, at man vil sende den ene store pakke ud efter den anden til folkeafstemning, hvor man nu vil redde Danmark for 20. gang, når man samtidig underminerer det herinde fra Folketinget.

Det kan heller ikke nytte, at hr. Ahlmann-Ohlsen, som jeg mener har gjort en god indsats, har forsøgt at få afsat noget af den miljøknow-how – om end det var fra en strandbred i TV 2 – noget af den miljøkundskab, som man har erhvervet sig her i Danmark.

[Knud Lind]

Det hjælper ikke, når man underminerer det og ikke har aftalerne i orden på internationalt plan. Fra de diskussioner, jeg har deltaget i i Moskva, ved jeg, at disse aftaler ikke er på plads, og alligevel kører man frem, lilleputstaten Danmark, som en miljøaktivist. Hvis man ser i det sidste nummer af Ingeniøren, vil man kunne se miljøministerens reelle hensigter: først og størst på det miljømæssige område; det er det eneste, det drejer sig om, og det står i Ingeniøren, sidste nummer, i et interview. Hvis miljøministeren ikke kan huske det, skal jeg meget gerne om et øjeblik citere det, fuldstændig som det står i bladet, og så kan miljøministeren igen fornægte sit gamle fagblad og sige, at det er et fejlцитат.

Men Fremskridtspartiet stemmer ikke for en nedsættelse af konkurrenceevnen.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Man kan i hvert fald sige, at hr. Knud Lind her nærmer sig det grænseoverskridende.

Det er altså simpelt hen forkert, hvad hr. Knud Lind påstår.

For det første, og det synes jeg er meget vigtigt at understrege, er Danmark fortsat selv med dette nettoeksportør af svovldioxid. Skulle vi så ikke tage at fejle for vores egen dør? Vi er nettoeksportører af svovldioxid, så skal der siges noget her, er det, at vi fortsat ikke gør nok.

Det næste, jeg gerne vil sige, er, at vi ikke markerer os meget forskelligt fra andre lande i Europa. Der er mindst 10 lande i Europa, der har besluttet at gennemføre tilsvarende mål, og et af de lande, som er lige så langt som os og længere, er Vesttyskland, bare for at tage et eksempel.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

»Miljøet koster ingen arbejdspladser«. Det er overskriften på et interview med miljøministeren i Ingeniøren nr. 12, og jeg synes, jeg vil citere det sidste, for på den følgende side udtaler en repræsentant for plastindustrien sig med overskriften »Knald i låget at blive i Danmark«. Det er altså disse to ting, der står over for hinanden. Og når vi skal se på det her forslag, skal vi se på, hvad det er, miljøministeren egentlig vil, hvad grundholdningen er. Miljøministeren siger:

»Her er endelig et eksempel, hvor de danske miljømyndigheder har stukket næsen længere frem end de miljøbevidste naboer i Sverige.«

Dér ligger miljøministerens egentlige tanker med det her: Først og størst, blæse være med industrien, blæse være med konkurrenceevnen! Det er det, vi angriber fra Fremskridtspartiets side, når man taler om, at det er en borgerlig regering, der vil lægge tingene ud til folkeafstemninger og redde Danmark hver anden dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 99 stemmer (S, KF, SF, V, RV og KRF) mod 15 (FP); 6 (CD) stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Tredje behandling af lovforslag nr. L 152:

Forslag til lov om ændring af lov om lands- og regionplanlægning, lov om regionplanlægning i hovedstadsområdet og lov om miljøbeskyttelse. (VVM-vurdering af virkninger på miljøet).

Af miljøministeren (Lone Dybkjær).

(Fremsat 10/1 89. Første behandling 20/1 89. Betænkning 15/3 89. Anden behandling 28/3 89).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 106 stemmer (S, KF, SF, V, RV, CD og KRF) mod 15 (FP).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.